

רע"פ 8783/22 - פיראס חילף נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8783/22

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: פיראס חילף

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למתן רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי נצרת מיום 22.11.2022 בעפ"ג 48222-03-22 שניתן על ידי כבוד השופטים: י' שטרית, ע' טאהא ו-א' אבו-אסעד

בשם המבקש: עו"ד יוסף סמארה

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כבוד השופטים י' שטרית, ע' טאהא ו-א' אבו-אסעד) בעפ"ג 48222-03-22 מיום 22.11.2022. בגדרו התקבל, באופן חלקי, ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בנצרת (כבוד השופטת מ' ברלינר לוי) בת"פ 18-07-18-57988 מיום 17.02.2022.

הרקע לבקשה והבקשה

2. המבקש הורשע על-פי הודאתו, בביצוע עבירות מרמה, לפי סעיפים 220(1), 220(4)-(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961; ופעולה במטרה להביא לכך שאחר יתחמק או ישתמט מתשלום מס, לפי סעיף 117(ב1) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975.

- במהלך השנים 2013-2014, מכר המבקש חשבוניות פיקטיביות בסכום כולל של כ-2.4 מיליון ש"ח, תמורת עמלת מכירה בסכום של כ-145,000 ש"ח; ובמהלך השנים 2012-2014, דיווח המבקש בחסר על הכנסותיו. בנוסף, בתקופת הדיווח 05/13, הוציא המבקש שתי חשבוניות מס פיקטיביות בסכום כולל של 648,180 ש"ח.
3. ביום 17.02.2022, גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש והשית עליו עונש של 12 חודשי מאסר בפועל; 13 חודשי מאסר על תנאי; קנס כספי בסך של 50,000 ש"ח; והתחייבות כספית בסך של 10,000 ש"ח.
4. יצוין, כי במקביל להליך הפלילי, הגיש המבקש תביעה אזרחית בבית משפט השלום בחיפה (כבוד השופט ר' חדיד) בת"א 49737-01-22 בה תבע המבקש את פקיד שומה חיפה לביטול הסכם שומה שנחתם מולו (להלן: ההליך האזרחי). הליך זה עודנו תלוי ועומד.
5. המבקש ערער על פסק דינו של בית משפט השלום. במהלך הערעור, שילם המבקש סך של 300,000 ש"ח למס הכנסה, וציין זאת כטעם המצדיק הקלה בעונשו. כמו כן, טען המבקש, כי חובו למס הכנסה נמוך מהנטען, ולצורך ביסוס טענה זו הביא מסמך הנוגע למגעים שניהל מול פקיד שומה חיפה בהליך האזרחי (להלן: המסמך).
6. ערעור המבקש בבית משפט קמא התקבל באופן חלקי. ביחס לגובה החוב של המבקש למס הכנסה, ניטשה מחלוקת בין הצדדים, ובית משפט קמא לא הכריע בדבר. כן ציין בית משפט קמא, כי "הסרת מחדל איננה מהווה תחליף לענישה והיא אף איננה ערובה לכך שלא יוטל על עבריין המס עונש מאסר בפועל", אך יחד עם זאת, נקבע כי ראוי ליתן ביטוי לתשלום שביצע המבקש למס הכנסה, בנסיבות העניין. לפיכך, הופחתה תקופת המאסר בפועל שהושתה על המבקש ל-10 חודשים; והופחת סכום הקנס הכספי לסך של 35,000 ש"ח.
7. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית משפט קמא, ומכאן הבקשה שלפניי.
8. בבקשתו, האוחזת 23 עמודים, מפרט המבקש באריכות את טענותיו, ובראשן - כי בית משפט קמא לא ייחס משקל מספק למסמך. נטען, כי בהתאם לחישוב המפורט במסמך, "קרן המס הפלילית" הרובצת לחובו של המבקש בהליך דנן עומד על סך של 287,766 ש"ח בלבד, בניגוד לטענת המאשימה. זאת ועוד, נטען כי העונש שהושת על המבקש סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת. המבקש סבור, כי היות שחובו נמוך מזה שנקבע על-ידי בית משפט קמא, ובשים לב לנסיבותיו האישיות (ובכלל זאת מצבה הבריאותי של אשתו), יש מקום להקל בעונשו.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, וזאת מבלי להידרש לתשובת המשיבה.
10. הלכה היא, כי בקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול השלישי" שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 5880/22 מוזס נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (08.01.2023)). זאת ועוד, כאשר הבקשה נסובה על חומרת העונש, לא תינתן רשות ערעור אלא כאשר העונש שנגזר על המבקש סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (רע"פ 326/23 אבו עסא נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (11.01.2023)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה, ודי בכך כדי לדחות אותה.
11. לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין בנסיבות העניין. טענותיו של המבקש נפרסו בהרחבה לפני בית המשפט קמא, אשר בחן אותן, לאחר שעיין במסמך, ואף הקל במידה ניכרת בעונשו. טיעוני המערער בבית משפט קמא ולפניי, מערבים בין טענות מתחומי המשפט האזרחי לבין המשפט הפלילי - תוך שהמבקש מנסה להיבנות מהליך אזרחי,

שטרם הוכרע והסתיים, ושאינ בו כדי להשליך על הליך פלילי זה. יש להבחין בין המחלוקת שנפלה בין המבקש ובין פקיד השומה בדבר שומת המס שהוצאה לו, לבין העמדתו לדין בשל העבירות הפליליות החמורות שביצע - הנפקת חשבוניות פיקטיביות בסכומים גבוהים של מאות אלפי ש"ח - שבהן הודה. בהינתן כל אלה, לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין.

12. בכל הנוגע לעונש שהושת על המבקש - לא מצאתי כי זה סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת, בוודאי שלא באופן קיצוני (ראו למשל: רע"פ 5591/22 טאהא נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (23.08.2022); רע"פ 3493/22 עואודה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (26.05.2022); רע"פ 1383/22 גאבר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (08.03.2022)); וממילא לא מצאתי ממש בטענות המבקש אשר לכך. שכן, סבורני, כי העונש שבית משפט קמא השית על המבקש מאזן כראוי בין כלל השיקולים השונים שיש לשקול כחלק ממלאכת גזירת העונש, ובכלל זה - לנסיבותיו האישיות של המבקש.

13. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ו בטבת התשפ"ג (19.1.2023).

שׁוֹפֵט